

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22214/2024
18.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Тијана Црвенковић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, којег заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2256/24 од 27.08.2024. године, у седници одржаној 18.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2256/24 од 27.08.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2256/24 од 27.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 11002/2023 од 17.06.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати укупно 997.211,43 динара и то тужиоцу АА 498.605,71 динара и тужиљи ББ 498.605,71 динара са законском затезном каматом од 17.06.2024. године, као дана пресуђења, до исплате, на име накнаде фактички експроприсане непокретности. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужени стекао право својине у 10584/349326 дела на парцелама број .../... и .../... к.о. ... који се воде код РГЗ СКН Нови Сад 1, што су тужиоци дужни признати и трпети упис у катастру непокретности. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове парничног поступка од 330.070,94 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2256/24 од 27.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 11002/2023 од 17.06.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија туженог у овом спору није дозвољена.

У споровима за исплату накнаде за земљиште које је без спроведеног управног поступка (чланови 25-36 Закона о експропријацији) и поступка одређивања накнаде (чланови 56-62 Закона о експропријацији и чланови 132-140 Закона о ванпарничном поступку) *de facto* одузето од његовог власника и приведено намени утврђеној планским актом као јавна површина - улица, постоји уједначена пракса судова по питању пасивне легитимације и висине накнаде. Обвезник исплате накнаде и пасивно легитимисана у том спору је јединица локалне самоуправе на чијој територији се фактички одузето земљиште налази, као титулар права јавне својине на јавној површини - улици (која није део ауто-пута или државног пута I и II реда), као добра у општој употреби у смислу члана 10. став 2. и 10. Закона о јавној својини, а висина накнаде се одређује по тржишној вредности земљишта у складу са чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију и члана 58. Устава Републике Србије.

Из тих разлога, о посебној ревизији туженог у овом спору није потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Тужба је поднета дана 19.12.2023.године, а вредност предмета спора је 498.605,71 динара. Тужиоци су обични супарничари па се вредност предмета спора побијаног дела ради оцене дозвољености ревизије цени према висини новчаног потраживања сваког тужиоца засебно. Како вредност предмета спора у односу на побијани део правноснажне пресуде сваког од тужиоца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Због тога је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члан 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**